

w ramach „przedsiębiorstwa Tomkins” z tego powodu, że w odniesieniu do innej części tego przedsiębiorstwa, spółki zależnej Pegler, czas trwania naruszenia został skrócony. Jednakże ograniczenie odpowiedzialności za naruszenie Peglera opierało się na tym, że miał on status „spółki uśpionej”, a nie na tym, że ukarany koncern nie uczestniczył w naruszeniu. W ocenie Komisji okoliczność, że konkretna spółka zależna (Pegler) należąca do koncernu mogła nie być właściwym adresem decyzji w ramach koncernu, w odniesieniu do pewnego okresu, dotyczy tylko tej spółki zależnej i nie uwalnia od odpowiedzialności całego „przedsiębiorstwa”. Jest tak zwłaszcza w sytuacji, w której okoliczność, że przedsiębiorstwo, na czele którego stał Tomkins uczestniczyło w naruszeniu przez znaczną część rozpatrywanego okresu nie została zakwestionowana przez Sąd (ani przez samego Tomkinsa).

Czwarty zarzut odwołania Komisja opiera na braku uzasadnienia i sprzecznościach zawartych w zaskarżonym wyroku. Zarzut czwarty ma charakter posiłkowy względem zarzutu pierwszego, tzn. nawet jeśli Sąd nie działał *ultra petita*, to wyrok i tak powinien zostać uchylony, ponieważ nie zawiera on wystarczającego i jasnego uzasadnienia częściowego stwierdzenia nieważności (brak uzasadnienia). Zaskarżony wyrok jest niedostatecznie jasny co najmniej w odniesieniu do dwóch istotnych zagadnień:

- Po pierwsze, opisując odstępstwo, jakie zdaniem Sądu należy poczynić od wyroku w sprawie *AssiDomän*, Sąd scharakteryzował przesłanki takiego odstępstwa w sposób niejasny i wewnętrznie sprzeczny.
- Drugą niespójność czy niejasność rozumowania Sądu stanowi fakt, że w pkt 57 zaskarżonego wyrokudotyczącym mnożnika odstrasżającego stwierdzono, iż „do Komisji należy, zgodnie z art. 266 TFUE, wyciągnięcie konsekwencji z tego błędu i nałożenia na skarżącą solidarnej odpowiedzialności za zapłatę grzywny”. Jednakże w pkt 59 Sąd skorzystał z nieograniczonego prawa do orzekania w przedmiocie grzywien i ustalił wysokość grzywny mającej zastosowanie do Tomkinsa. W sentencji zaskarżonego wyroku powtórzono ostateczną kwotę grzywny, nie wspominając o potrzebie dalszej jej modyfikacji. Bez względu na dokładne znaczenie pkt 57 Komisja zwraca uwagę, że zniesienie mnożnika odstrasżającego w sprawie T-386/06 Pegler przeciwko Komisji nie powinno mieć żadnych konsekwencji dla mnożnika zastosowanego do Tomkinsa.

Wreszcie w ramach piątego zarzutu odwołania podniesiono, że Sąd naruszył zasadę kontrydiktoryjności oraz prawo do sprawiedliwego procesu, ponieważ nie umożliwił Komisji wypowiedzenia się na temat jej zamiaru obniżenia grzywny nałożonej na Tomkinsa na podstawie zarzutów podniesionych przez Peglera w odrębnej sprawie.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 24 marca 2011 r. w sprawie T-385/06 Aalberts Industries NV, Comap SA, dawniej Aquatis France SAS, Simplex Armaturen + Fittings GmbH & Co. KG przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 6 czerwca 2011 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-287/11 P)

(2011/C 238/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre, V. Bottka, R. Sauer, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Aalberts Industries NV, Comap SA, formerly Aquatis France SAS, Simplex Armaturen + Fittings GmbH & Co. KG

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylene zaskarżonego wyroku;
- oddalenie w całości skargi wniesionej przed Sąd;
- zobowiązanie skarżącej do pokrycia całości kosztów niniejszego postępowania oraz kosztów postępowania pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi w odwołaniu trzy następujące zarzuty:

W ramach zarzutu pierwszego wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył szereg reguł dotyczących ciężaru dowodu oraz reguły postępowania dowodowego, wypaczył pewne dowody oraz nie uzasadnił swej oceny faktów. Chociaż Sąd przypomniał orzecznictwo potwierdzające istnienie potrzeby zbadania całego materiału dowodowego, późniejsza ocena świadczy o przyjęciu bardzo fragmentarycznego podejścia, w ramach którego dowody poszczególne dowody były analizowane w oderwaniu od pozostałych i po kolei oddalane. Miało to wpływ na analizę konkretnych kontaktów, które uznano w decyzji za przejawy uczestnictwa przedsiębiorstw Aalberts w trwającym naruszeniu. Dowody dotyczące uczestnictwa spółek zależnych Simplex i Aquatis w naruszeniu ciągłym zostały ocenione przez Sąd w oderwaniu od innych dowodów, mimo że spółki te należały do jednego przedsiębiorstwa (Aalberts). Ponadto, w odniesieniu do tych kontaktów, Sąd wypaczył pewne kluczowe materiały dowodowe, a w każdym razie nie uzasadnił w wystarczającym stopniu swych wniosków dotyczących mocy dowodowej pewnych dowodów. Drugi zarzut odwołania ma charakter zarzutu ewentualnego. Wnosząca odwołanie twierdzi bowiem, że nawet gdyby dokonane przez Sąd ustalenia faktyczne zostały podtrzymane, to i tak niesłusznie stwierdził on nieważność decyzji w całości, skoro dopatrywał się w decyzji błędu dotyczącego jedynie części tego aktu. Zaskarżony wyrok narusza prawo co najmniej w dwojaki sposób:

- **Po pierwsze**, Sąd stwierdził nieważność decyzji Komisji na tej podstawie, że Aquatis posiadał inny stopień świadomości działania kartelu w porównaniu z innymi uczestnikami spotkań FNAS we Francji. Jednakże zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zróżnicowanie stopnia świadomości uczestników kartelu nie powinno prowadzić do stwierdzenia, że jednolite i ciągłe naruszenie w ogóle nie miało miejsca, ale co najwyżej do ustalenia, że naruszenie zostało popełnione w części oraz — prawdopodobnie — do obniżenia wysokości grzywny.
- **Po drugie**, stwierdzając nieważność całości decyzji w odniesieniu do Aalbertsa i jego dwóch spółek zależnych w sytuacji, gdy stwierdzenie nieważności części tego aktu byłoby najbardziej odpowiednim rozwiązaniem w świetle orzecznictwa, Sąd przekroczył zakres swych kompetencji.

Wreszcie trzeci zarzut odwołania ma również charakter zarzutu ewentualnego. Podniesiony został na wypadek oddalenia przez Trybunał pierwszego i drugiego zarzutu odwołania, w odniesieniu do obliczenia grzywny dla spółek Simplex i Aquatis w pierwszym okresie, w razie uznania, że naruszenie w drugim okresie w ogóle nie zaistniało. Komisja twierdzi, że stwierdzenie nieważności art. 2 lit. b) ppkt 2) decyzji nie zostało uzasadnione oraz że jeśli Sąd zastosował tzw. pułap 10 % określony w art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾, orzekł ultra petita i naruszył zasadę kontrydiktoryjności, a w konsekwencji także prawo do sprawiedliwego procesu, gdyż kwestia ta nie była omawiana w trakcie postępowania pierwszej instancji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 14 czerwca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-297/11)

(2011/C 238/16)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: I. Chatzi-
gianni i A. Margeli)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Grecka, nie opracowując planów gospodarowania wodami w dorzeczu (zarówno w odnie-

sieniu do obszarów dorzeczy leżących całkowicie na terenie Wspólnoty jak i międzynarodowych obszarów dorzeczy) do dnia 22 grudnia 2009 r. i nie przekazując Komisji kopii planów gospodarowania wodami w dorzeczu do dnia 22 marca 2010 r. uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na podstawie art. 13 ust. 1-3 i 6 oraz art. 15 ust. 1 dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej. Ponadto stwierdzenie, że nie wszczynając procedur dotyczących informowania społeczeństwa i konsultacji w przedmiocie planów gospodarowania wodami w dorzeczu do dnia 22 grudnia 2008 r. Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na podstawie art. 14 ust. 1 lit. c) wspomnianej dyrektywy;

- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Po pierwsze, na podstawie art. 13 ust. 1-3 i 6 oraz art. 15 ust. 1 dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej państwa członkowskie miały obowiązek opracowania do dnia 22 grudnia 2009 r. planów gospodarowania wodami w dorzeczu (zarówno w odniesieniu do obszarów dorzeczy leżących całkowicie na terenie Wspólnoty jak i międzynarodowych obszarów dorzeczy) i przesłania ich Komisji do dnia 22 marca 2010 r.

Z okoliczności przedstawionych do tej pory Komisji przez Republikę Grecką wynika, że to państwo członkowskie nie opracowało dotychczas żadnego planu gospodarowania wodami w dorzeczu (ani w odniesieniu do obszarów dorzeczy leżących całkowicie na terenie Wspólnoty ani międzynarodowych obszarów dorzeczy) oraz że nie przekazało Komisji odnośnych kopii. Komisja Europejska dochodzi na tej podstawie do wniosku, iż Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na podstawie art. 13 ust. 1-3 i 6 wspomnianej dyrektywy oraz na podstawie art. 15 ust. 1 tejże dyrektywy.

Po drugie, na podstawie art. 14 ust. 1 lit. c) rzeczony dyrektywy państwa członkowskie miały obowiązek poddania planów gospodarowania wodami w dorzeczu konsultacjom publicznym do dnia 22 grudnia 2008 r.

Z okoliczności przedstawionych do tej pory Komisji przez Republikę Grecką wynika, że procedury te nie zostały dotychczas wszczęte. Komisja dochodzi na tej podstawie do wniosku, iż Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na podstawie art. 14 ust. 1 lit. c) dyrektywy.